

PIM was een dierenvriend, en juist dáárom zette hij nooit een hond op z'n verlanglijst!

Moes had immers gezegd: „Zo'n beest zou bij ons geen erg prettig leven hebben, m'n jongen! Hier in 't hartje van de drukke stad liep zijn leven op straat steeds gevaar, en terwijl jij op school zat, mocht het arme dier in huis niet ééns vrolijk spelen of blaffen!” Nee, want daar zou men beneden last van hebben, op het kantoor, dat Vaders kantoor was, toen Vader nog leefde.

Pim begreep het best!

Maar alle bezwaren vervielen, toen moeder een klein buitenhuisje huurde in 't villa-dorp! De oude dame, die ook in het huisje kwam wonen, als betalende logee, zou van hondengeblaf geen last hebben: zij was stokdoof! Moeder dacht, toen zij Pim een hondje beloofde, volstrekt niet aan dure rashonden en 't was dan ook heel, héél toevallig dat Pim de gelukkige bezitter werd van een kostbare en tamelijk zeldzame terrier. Het ras had zo'n moeilijke Engelse naam waar je tong over uitgleed, maar het hondje zelf heette „Jimmy” en 't was bijna een jaar oud. Jimmy leek het meest op een Schotse terrier (dat parmantige, zwarte haasje met z'n korte pootjes, ruige vacht, spitse oren en lange snuit) maar Jimmy had fijner snoetje, zijn pels was wit als sneeuw, en tussen die blanke haren blonken de prachtigste, guldigste, liefste hondenogen, die je denken kunt!

Of Pim goed op zijn hondje paste? — Meneer op school kon dubbel en dwars tevreden zijn, wanneer Pim zijn lessen net zo nauwkeurig bestudeerde, als hij het de voorschriften en leefregels deed, die Jimmy van z'n vroegeren baas had meegekregen!

Wekenlang spaarde Pim zuinig elk dubbeltje, om met Sinterklaas een pracht-halsband voor Jimmy te kopen, en de vreugde over dat cadeau voor zijn dierbaar hondenvriendje deed hem op pakjesavond haast

vergeten, dat Oom Dik in Amsterdam „een schoentje voor Pimmetje zetten zou.”

„Ben je niet nieuwsgierig naar het pakje van Oom Dik ?” plaagde Moes. „’t Is uit ergernis over jouw gebrek aan belangstelling al vreselijk gekrompen !” Verbaasd greep Pim het platte dingetje, dat nauwelijks „pakje” genoemd kon worden, en waarin dan ook enkel maar een papiertje zat . . .

Doch óp dat papiertje . . . .

„Ooo ! de wedstrijd Holland-België !” gilte Pim verrukt. „Ik mag met Oom naar Antwerpen !” Moeder deed heel onnozel : „Wat zeg je toch, jongen ?”

„O, Moes ! we mogen van Kerstmis tot Oud en Nieuw bij Oom en Tante komen logeren — Jimmy óók — enne de voetbalwedstrijd is op ’n Zondag die tussen Kerst en Óudejaar valt, enne ik slaap één nachtje met Oom in ’n écht hotel in Antwerpen — fijn zeg !”

„Maar Mevrouw dan, en Grete ?” vroeg Moes.

Pim schrok. Het dienstmeisje mocht natuurlijk naar haar huis, doch aan Mevrouw had hij geen ogenblik gedacht. Zij vierde Sinterklaas bij haar familie, maar Kerstmis ? . . . . „Mevrouw gaat uit logeren, hoor !” lachte Moes nu. „Ik fopte je even !”

De volgende morgen was Pim, die als nieuweling op school nog nooit éérste viool had gespeeld, opeens de held van z’n klas !

Met een jongen, die naar Antwerpen mocht voor „Holland-België” wilden de anderen om strijd vrindje zijn !

Opgewonden over zijn succes kwam Pim thuis . . . . hee, holde Jimmy hem niet tegemoet ? „Moes, hebt U Jim opgesloten — waarom ?”

„Jimmy is niet in orde, vent ! Heb je ’m héus geen lekkers gegeven gisteravond ?”

„Heus niet, Moes ! Alleen de biskwietjes, die hij altijd hebben mag, en dat éne kleine stukje chocola !”

„Geen bedorven maagje dus, ”zei Moes, „en toch lijkt hij wat koortsig.”

„Hoe kán dat nou, moeder ! Ze zeien toch, dat-ie de hondenziekte al gehad heeft — daar jökken ze toch zeker niet om ?”

Moeder schoot even in de lach om Pim’s verontwaardiging.

„Er zullen nog wel andere hondenkwaaltjes zijn dan „de” hondenziekte, vent ! Fiets jij, als je naar school gaat, even bij den dierenarts aan, en vraag beleefd, of dokter wil komen kijken.” — Ja, moeder hield nèt zoveel van het schattige diertje als baasje Pim !

Toen Pim uit school kwam, had de dokter Jimmy juist onderzocht. „Denk er aan, baasje, dat je hondje héél rustig moet zijn ! En trouw de medicijnen ingeven ! Tot morgen !” Weg was dokter.

„Zou ’t érg zijn, Moes ?” vroeg Pim met een droge keel. Wat lag Jimmy daar lusteloos !

Moeder stelde hem gerust : de koorts was wel hoog, maar dokter had gezegd, dat een sterke jonge hond als Jimmy wel een stootje verdragen kon ! „We zullen precies doen, wat dokter voorschreef, hé ?”

Och, wat is het akelig, als een vrolijk, dartel hondje ziek wordt !

Dagenlang lag Jimmy daar als een zielig hoopje rillerigheid, wou niet eten en kwispelde nauwelijks, als baasje Pim ademloos van ’t harde fietsen uit school kwam . . . . Enkele jongens plaagden Pim als hij zo wegstooft en maakten flauwe grapjes over Siamese tweelingen, die Pimmie en Jimmy

heetten, maar het raskte Pim volstrekt niet. Die jongens hadden natuurlijk zelf geen hond: wat begrepen zij van z'n angst om Jimmy!

Ineens zakte de koorts met verwonderlijke snelheid, kreeg Jimmy honger als 'n jonge spreeuw, had heldere ogen en lust, om weer speels te happen in de handen, die hem verzorgden. En Pim juichte tegen den dierenarts:

„Hij daagt me gewoon uit om met 'm te spelen, dokter!”

„En dat is nou juist wat niét mag,” zei dokter ernstig. „Hij is veel te druk naar mijn zin!” Ook Moes kreeg de waarschuwing: „Goed op hem blijven letten, mevrouw! En — zo rustig mogelijk!” Moeder zat met de handen in 't haar. Een kind kun je bepraten, een beloning beloven als 't zich stil houdt — maar wat begin je met zo'n malle Jimmy, die naar je ogen springt of onverwachts hevig jagen moet op de neuzen van je pantoffels?

„Hij is natuurlijk helemaal beter,” zei Pim zorgeloos. Moeder kon echter het ernstige gezicht van dokter niet vergeten, en daarom schrok zij, toen Pim op een ochtend riep: „Zeg Jimmy, ben je dronken? Niet zo raar waggelen, gekke hond!” Het leek wel, of Jim's pootjes onder hem weg-gleden. „Moes, Jimmy doet nieuwe kunstjes: hij rijdt schaatsen, die grap-jas!” „Nee jongen, dat is geen grapje!” meende Moes. „Je moet bij dokter gaan zeggen, dat we iets vreemds aan Jimmy zien!”

Dokter kwam en gaf Moes een pluimpje voor haar vlugheid, waardoor geen tijd verloren ging! Nu kan de behandeling dadelijk worden begonnen. „Maar U moet er op rekenen, mevrouw, dat het een moeilijke en misschien wekenlange verpleging is! Ik vrees, dat het hondje tijdelijk héél hulpeloos zal zijn.”

„Als hij ten slotte weer helemaal beter kan worden, heb ik daar alles voor over!” zei Moes vastberaden. Toen moest moeder ook aan haar jongen vertellen, dat het herstel van Jimmy afhankelijk was van baasje en vrouwtje's toewijding, offervaardigheid en . . . . geduld!

„Maar zou-ie dan met Kerstmis . . . . nog niet . . . .” haperde Pim. „Jimmy is toch wel een Kerstvacantie waard?” vroeg Moes zachtjes. Toen zei Pim vol overtuiging: „Natuurlijk heb ik alles voor Jimmy over!” Maar diep in z'n hart hóópte hij, toch de „voetbalwedstrijd” niet te hoeven missen, al ging 't logeren bij Oom en Tante z'n neus voorbij . . . . . Het was véél moeilijker dan Moes of Pim hadden voorzien! Want nú lag Jimmy niet ziek en stil, nee, hij was „gezond van hart”, hongerig, en begerig om te draven en te ravotten!

En inplaats daarvan . . . . was hij nog niet bij machte, zich een beetje om te draaien in z'n mand! Alles, alles moesten baasje of vrouw aan hem doen! Geen wonder, dat Jimmy soms van ongeduld en woede over zijn machteloosheid in z'n dekentjes beet . . . . Maar meestal verdroeg hij heel zoet alles, wat voor z'n verzorging nodig was, van het naaldeprikje, dat dokter hem 's morgens bij de inspuiting gaf, tot het lastige kammen en schuieren toe, dat zijn pelsje schoon en gaaf moest houden.

's Nachts stond de mand voor moeders bed, en zij werd wakker, zodra Jimmy geluid gaf: als het dan alléén maar was, omdat Jimmy ongemakkelijk lag, gaf zij hem handig een betere houding en sloep hij weer in. Maar als er iets in de mand gekomen was, dat het, van nature o! zo zindelijk hondje zelf een vreselijk ongeluk vond, ja, dan moest moeder Pim er bij roepen, want dan tilden zij samen Jimmy uit de mand en vervingen de vuilgeworden molton-dekjes door schone.

Bij Moes in de slaapkamer en beneden in de huiskamer lagen stapels van allerlei doeken klaar, en Grete waste elke dag! Zij deed het met plezier, omdat ze óók dol op Jimmy was, maar... de Kerstvacantie met Oud en Nieuw bij haar ouders, die kan Grete natuurlijk niet opgeven, en Pim bedacht vol angst, dat Moes dan voor alles alléén zou staan! Geen dagje zou ze Pim kunnen missen — ze kan Jimmy onmogelijk alleen helpen, dus de voetbalwedstrijd... dat héérlijke reisje naar Antwerpen... Oh Jimmy, Jimmy!...

's Morgens vóór Kerstmis zag Pim bij het opstaan, hoe 't gesneeuwd had die nacht. Mevrouw vroeg hem, of hij een taxi voor haar wilde gaan bestellen, want al was het station dichtbij, door de sneeuw wilde zij niet lopen. Grete, die ook naar de trein moest, mocht nu met haar koffertje méé in de auto, wat zij erg vriendelijk van mevrouw vond! Toen Pim van zijn boodschap terugkwam, had Grete blijkbaar juist moeder geholpen met Jimmy, ze droeg de vuile spullen weg en liet de kamerdeur open. Pim zag mevrouw die zeker haar afscheidspraatje met moeder hield, een vies gezicht zetten. De dove dame sprak zelf zeer luid, daarom hoorde Pim haar zeggen: „Mevrouwtje, u moet verstandig zijn! Al die luchtjes in uw kamers, al die drukte en zorg, en dan dat gebrek aan nachtrust! Horen doe ik niets, maar ik zie wél het lichtschijnsel uit uw slaapkamer. En ik zie aan uw ogen en uw betrokken gezicht, hoe vermoeid u bent! Daarom moet u de dierenarts vragen, dat arme hondje zacht te laten inslapen — dan krijgt u de vakantie waaraan u behoefte hebt, Pim geniet van z'n voetbalwedstrijd, en ik zal een nieuw hondje voor hem kopen, als 'k weer thuis ben.”

Pim voelde zich, of z'n keel werd toegeknepen — o, wat zóu moeder zeggen — alle voetbalwedstrijden mochten immers opwaaien — maar Jimmy, zijn Jimmy! En zonder 't zelf te weten strekte Pim zijn handen naar moeder uit, als een klein kind kreunend: „Moesje, oh moesje...” Toen kwam daar moeders helder geluid hard in het gehoorapparaat van mevrouw: „Zó verstandig kan ik heus niet zijn, mevrouw: 't gaat om het vriendje van mijn jongen!”

Nooit zou Pim dát ogenblik vergeten — die opluchting — en dat warme gevoel van binnen voor z'n schát van 'n moeder!

Maar 's avonds keek hij bezorgd naar haar bleke wangen...

Als moes 't maar kan volhouden!

Kerstmorgen brak de zon door, en Pim zag met grote ogen het wonder in de tuin, waar elk dor takje, elk oud blaadje, ieder vergeten besje of zaadje een mutsje van sneeuw droeg. Kijk toch die dennetjes, die berken, o, wat prachtig tegen de bleekblauwe lucht! — Daar kwam dokter aan; hij was vroeg vandaag!

Langer dan gewoonlijk duurde het bezoek van dokter, en 't leek wel, of het Jimmy verveelde. Terwijl hij op de deken lag om gemasseerd te worden, trok hij z'n pootjes weg, inplaats van ze slap te laten hangen, zoals anders. Verlangend keken de mooie ogen naar baasje Pim... de voorpootjes graaiden... „kom eens hier, Pim!” riep dokter. Toen moesten Moes en Pim de vóórpotjes van Jimmy recht onder z'n lijfje zetten... eerst ging 't niet, maar na geduldig proberen lukte het — dokter richtte Jimmy van achteren op... en daar stónd het diertje lós! Héél even — toen zakte het dóór en hijgde nog na van de inspanning.

Maar Moeder en Pim begrepen tòch, dat dit 't begin was van beterschap ! Wat later, toen Jimmy, doodmoe van alle emotie, in slaap viel op z'n lekker geschud kussen, zei dokter : „Nu blijft Jimmy beslist een paar uur in den dut, en gaan moeder en zoon een loopje doen over de besneeuwde heide !”

Daar wandelden Moes en Pim nu over de blanke sneeuw, die glinsterde in 't zonlicht. En Pim kreeg 't gevoel, nog nooit zoiets beleefd te hebben . . . Dat stille, grootse heidelandschap met de kleine dennetjes, de berken, en de lage heuveltjes met door de wind grillig gekromde oude dennebomen . . . zulke dingen zag je in de stad alleen op Kerstkaarten ! Pim stak z'n arm ineens door die van Moes. „Prachtig, hé jongen ?” zei moeder zacht. „Ik zou 't niets vreemd vinden, als we nu groepjes herders zagen, die spraken over de ster en 't kind in de stal . . . 't is net, of we zelf dáárheen gaan !” Pim zweeg . . . had Moes niet precies gezegd wat hij voelde ? Of hij ergens bij hóórde, ergens deel aan had, waarvoor hij tot nog toe te dom en te kinderachtig was geweest . . . Hij drukte stevig moeders arm en nam onwillekeurig gróter stappen.

„Als we naar Amsterdam waren gegaan, hadden we van dit niet geweten” peinsde Moes hardop. En Pim dacht, dat je over dit niet opscheppen kon op school (die wedstrijd zou hij nou wel aan de radio horen), maar dat hij deze wandeling met Moes heus niet voor Antwerpen missen wou !

Ineens klonk gejoel van een hoog duin . . . „Kijk, ze sleeën !” „We rennen naar huis Pim”, zei moeder energiek, „we drinken vroeg koffie, en dan pas ik op Jimmy en jij gaat hier 'n poos genieten met je slee !” Pim aarzelde — die glijfsport zag er zo fijn uit — maar hij wist, dat Jimmy 's middags nooit sliep, dan wou hij bezig gehouden worden, en als dat niet gebeurde, liet hij zich boos achterover rollen in z'n mand, luidkeels verkondigend, dat iemand hem recht moest komen leggen ! Moes zou geen ogenblik tijd hebben om haar Kerstnummers of zo te lezen . . .

En Pim zei dapper : „'t Is veel te vroeg donker — 'k ga beter morgenochtend, als Jimmy slaapt !”

's Middags na de thee met Kerstkrans, lag Pim languit naast de hondenmand, met z'n hoofd bij zijn hondje, hij werd door een vergenoegde Jimmy aan haar en oren getrokken en voelde zich wonderlijk tevreden, al wist hij niet waarom . . .

Maar zie je, dat zit zó : offers, die je brengt, omdat 't niet anders kán, nou, daar berust je in. Doch het offer van z'n slee-partij bracht Pim geheel vrijwillig voor Moes. En dáárdoor vond hij de ware Kerststemming, die vrede geeft en een blij hart !